

rubla tükki, mis ta ausaste olli teninud, kõl-
lisesid temma taskus wägga helledaste.

Sõameeste kawwalus.

Selle wimase Saksa ja Dani sõda aeal Schles-
wigimaal, lahutasid kindrali kässo peale üks
Saksa noor pealik ja üks nendasamma noor
underwits mõnne soldatiga ennast rüggemen-
dist ärra, et Daanlasi mis neist mitte ennam
kaugel ei olnud enne lahingit, nattu ke läh-
hemalt silma wõtta. Mõda teed eddasi min-
nes, näggi pealik tee kõrwas üht tallo maea,
sinna põdrsid nad siise, et sealt kuulda saak-
sid, ehk isiaarralist nõu leiaksid, kuidas nad
Daanlastele ilma näggemata, kõige liggimale
wõiksid sada.

Easfeme pealikut ennast råkida: Kui meie
sinna saime tahtis perrenaene tüdrekuga, kes
ka sakslased ollid, just põllale minna lehmi
lõpsma. Meid nähhes ehmatas ta nenda ärra,
et ta lõpsiko mahha kukkuda lastis ja kar-

jatas: „Oh sinna helde Jummal, Saksa wäg-
gi on siin!“ Ma käsksin tedda waid olla ja
ühtegit karta, ja saatsin neid mõllemaid tупpa
wahhi alla, et nad mitte ärra ei jookse ja
enneaego kárra ei te. Múud küsksin ma per-
renaese káest, kas ta meile mitte ei wõi üttel-
da, kust ja kuidas meie parremine neid Daan-
lasi sallani silma wõiksimet wõtta. „Üht se-
suggust nõu ei tohhi teie mitte minno káest
párrida,“ wastas perrenaene. „Tahhate teie
mind ja minno maea Daanlaste eest warjada,
siis tahhan ma teile isi sedda kõige parremad
teed náidata; tahhate teie meid agga ilma
abbita nende wihha kustuseks sia jätta, siis
ei wõi teie ühhe nõrga naesterahwa káest mitte
tahta, et temma teile abbiks peab ollema.“
Ma ei wõdinud muidogi ühhe sesugguse jutto
peale digusega mitte nõuda, et ta isi omma
kahjo wasto pididi teggema ja játsin sedda lo-
tust usna mahha, tenima káest middagi läh-
hemalt teada sada. Kui ma nenda mõttetes
aknast wálja watasin, nággin ma korraga ühte
lehma põllal, usna kahhe Daanlaste wahhi-